

BABIČČINA KOUZELNÁ ZAHŘÁDKA

Sandra Dražilová Zlámalová
ilustrovala Marie Koželuhová

VĚNOVÁNO VŠEM DĚTEM
A JEJICH KOUZELNÝM
BABIČKÁM A DĚDEČKŮM.

BABIČČINA KOUZELNÁ ZAHRÁDKA

Sandra Dražilová Zlámalová
ilustrovala Marie Koželuhová

 pohádkové
čtení

bambóok[®]

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Sandra Dražilová Zlámalová

BABIČČINA KOUZELNÁ ZAHŘÁDKA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 7877. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová
Odpovědná redaktorka Lucie Švecová
Grafická úprava Marie Koželuhová
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 88
Vydání 1., 2020

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2020
Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2020

ISBN 978-80-271-4013-8 (pdf)
ISBN 978-80-271-1704-8 (print)

OBSAH

Předmluva	7
Mrkvínek a Petržílek	9
Čarodějnice Celerína	15
Drak Ředkvičák	23
Silák Brokoličnick	31
Bratři Cukulín a Okulín závodí	37
Paněnka Kapustinka	45
Hádka Rajčiska a Paprikáše	51
Obr Melounek	57
Květík	63
Uplakaná víla Cibulka	69
Moudrý Česnečik	75
Neposlušní Bramboříčci	81

PŘEDMLUVA

Venku už vonělo léto a od samého rána sluníčko hrálo. Dnes byl poslední den školy, dvojčata Eliška s Jakubem dostanou vysvědčení a pak tradááá na prázdniny. Nemohli se dočkat. Co může být lepšího než prázdniny u babičky a dědy v Žulových horách?

Eliška se oblékla do světle zelených šatiček a její bráška do kraťasů a košile.

„Kubíí, kytky!“ vykřikla Eliška. Málem by z toho nadšení z prázdnin zapomněli doma kytice pro paní učitelku. Mají být velikým poděkováním za její trpělivost.

Ve třídě byl každý slušně oblečený. Když začalo rozdávání vysvědčení, všechny děti byly nervózní, jestli dostanou pěkné známky. Po chvíli se jim ale na tvářích objevily úlevné úsměvy. Paní učitelka byla na své žáčky moc milá, u někoho přimhouřila jedno oko, u jiného obě, ale vždy z toho byla ta lepší známka.

Rozloučili se a hurááá na prázdniny.

MRKVÍNEK A PETRŽÍLEK

„Bléé... jít vytrhávat mrkev, no fuj! Tak takhle jsem si prázdniny nepředstavoval!“ brblal Jakub a vrhal našťvané obličej.

Sotva totiž přijeli s Eliškou za babičkou a dědou do Žulových hor, už pomáhali, poskakovali po záhoncích a hledali ty největší mrkve.

„Hmm, to je otrava,“ pomyslela si Eliška, ale protože měla babičku moc a moc ráda, tak s úsměvem vykročila.

Záhon s mrkvemi byl až nekonečně dlouhý.

„Šup, ať to máme za sebou,“ vyhrkl Kuba a už se hnál, že rychle vytrhá ty u kraje záhonku a bude to. Jenže!

„Jauvajs, kam se to hrneš, ty motovidlo jedno?!“ ozval se legrační hlásek odněkud ze záhonku.

Jakub uskočil, nechtěl na nikoho šlápnout, ale nic a nikoho neviděl. Jen mrkev.

„Hele, koukej,“ špitla Eliška a prstem ukázala na místo, kde Kuba předtím stál.

Přímo z hlíny vylezl malý mužíček. Vypadal jako větší krásně urostlá mrkev. Dal ručky v bok, podíval se zkoumavým pohledem na Jakuba s Eliškou a povídá: „Co tu tak dupete, obři jedni?“

Děti byly mužíčkem tak zaskočené, že se nezmohly ani na slovo. Jen koukaly s otevřenou pusou.

„Jsem Mrkvínek, starám se o mrkvový záhonek, aby mrkve nezlobily a správně rostly.“

„Copak mrkve zlobí?“ zajímalo Kubu.

Mrkvínek se jen zasmál. „No jejej, to by ses divil. Jsou to lumpice, rostou si, jak chtějí – jedna rovně, druhá nakřivo a třetí se růst vůbec nechce.“

„A to má každý záhonek svého skřítka?“ vyptával se dál Jakub.

Mrkvínek se zatvářil tajuplně. „Má i nemá, tady v Žulových horách je možné všechno.“

„My jen vytrháme mrkve pro babičku,“ prohlásila Eliška.

Jen se sehnula, že vytáhne první, ozval se Mrkvínek: „Tu ne! Není ještě zralá!“

Vtom se za nimi ozvalo: „Mě nikdo nechce bééééé...“

Všichni se jako na povel otočili. Nic. Nikde nikdo.

„Fňuk fňuk...“

Někdo tady být musí! Kuba pátral, odkud hlásek vychází. Pak ho uviděl. Před Jakubem seděl jako hromádka neštěstí skřítek podobný Mrkvínkovi, jen byl celý bílý. Oči měl uplakané až hrůza. Eliška přiskočila,

chtěla mu pomoci, ale nešťastný skřítek ji odehnal. Rychle ucukla rukou.

„Nesahej na mě, ty lidská obryně!“ V očkách měl místo smutku spíš zlost. Vyskočil a utekl pryč. Bylo vidět, že má něco za lubem.

„Petržílkuu! Stůj!“ volal na něj skřítek Mrkvínek, ale marně.

Děti pokrčily rameny a nechaly ho být. Chtěly vytrhat konečně mrkve a donést je babičce.

Ale ejhle! Sotva se Jakub dotkl mrkve, aby ji vyndal ze země, hned byla fuč. Zkusil to podruhé, potřetí... Přestal, takhle by v záhonu nezbylo vůbec nic.

„Co se to děje?“ ptala se udiveně Eliška.

„Víte, tady v Žulových horách nejsou kouzla ničím výjimečným. Každý skřítek, víla, drak nebo čarodějnice ovládá nějaká ta kouzla,“ vysvětloval Mrkvínek.

„Aha, takže teď nám odčarovává babiččiny mrkve skřítek Petržílek? Ale proč?“ podivil se Jakub.

„To je právě to, co nevím,“ povzdychl si skřítek.

Náhle se ozvalo škodolibé zachichotání: „Chi chi chi... já vám dám mrkvičku, tůůdle!“ šklebil se svému žertíku Petržílek, který se schoval pod velikou růžičkovou kapustou, a ručkou si zakrýval pusinku.

Děti a Mrkvínek na sebe mrkli a škodolibého skřítku zezadu obklíčili. Eliška zprava, Kubík zleva a Mrkvínek pěkně zezadu. „Ha, máme tě!“ vykřikli společně. A hup, skočili přímo na Petržílka.

Jak ten se lekl, co vám budu povídat, úplně celý zkoprněl.

„Co tady provádíš za kouzla, ty lupene jeden petrželovej?!“ zlobil se Mrkvínek.

„Když já... když já... když já ti záviděl. Na můj záhonek si nikdo nepřijde nasbírat petržele. Proto jsem škodil,“ přiznal se Petržílek, svěsil hlavu a styděl se. Styděl se tak, že barvou připomínal víc a víc Mrkvínka.

„Už to mám!“ vyhrkla Eliška. „Vždyť můžeme babičce do polévky vzít obojí a bude to. Nebud' smutný, Petržílku.“

„Jenže jak chceš vytahat mrkev, když před námi mizí?“ kroutil hlavou Kuba.

Petržílek se zaradoval. Byl rád, že už se na něj nezlobí. „Nechte to na mě!“ prohlásil. Vzal si košík a už byly vidět jen malé kmitající nožky, jak rychle pobíhal mezi záhonky. Než se nadáli, nasbíral plný košík překrásných mrkviček a petržele.

Děti oběma skřítkům poděkovaly a pelášily za babičkou. Petržílek se za nimi díval a opět zesmutněl.

„Neboj, zase přijdou. Budou tu celé léto,“ utěšoval ho Mrkvínek.